## El foc, entre l'incivisme i una llei laxa

**Alguns mesos anteriors a l'estiu d'aquest 2020 han estat força generosos en pluja i això ha fet, com indicava Cugat Mèdia no fa gaire, que les zones de vegetació de Sant Cugat siguin més riques en humitat i que, per tant, s'hagi rebaixat considerablement el risc d'incendis al municipi. Només cal mirar la verdor que llueixen els nostres arbres malgrat les altes temperatures que tenim.**

Sovint, quan es parla de Sant Cugat, es tendeix a pensar en termes de ciutat, talment com si Valldoreix o el barri de Volpelleres o els districtes de la Floresta, les Planes i Mira-sol no en formessin part. Però sí que en formen, i la vegetació que els envolta, que és molta, constitueix per si mateixa una zona on una simple guspira pot desencadenar un foc terrible. Per sort, hi ha el Servei del Medi Natural del Parc de Collserola, que és un organisme que vetlla perquè això no s'esdevingui, però sabem prou bé que és insuficient. El foc en té prou amb la negligència o la irresponsabilitat d'una única persona per estendre's i cremar ràpidament milers d'hectàrees.

Alguns incendis són provocats, ens ho diuen els bombers. Hi ha gent que, cremant un bosc, experimenta el mateix plaer malaltís que Neró experimentava cremant Roma. En aquest sentit, sempre m'ha semblat molt laxa la llei. Les lleis són una bona manera de mesurar la sensibilitat de les col·lectivitats. Com que Catalunya és una nació sotmesa i no pot legislar en aquesta matèria, veiem què diu la llei espanyola. Doncs diu que aquells que calin foc a muntanyes o masses forestals seran castigats amb penes de presó d'un a cinc anys i multes de dotze a divuit mesos. En contraposició, el 2007 es condemnava Enric Stern i Jaume Roura, els dos nois que van cremar fotos del rei d'Espanya, a quinze mesos de presó (el Tribunal Europeu de Drets Humans va condemnar Espanya per violar la llibertat d'expressió) i hi ha mig govern de Catalunya a la presó condemnat a penes de nou, deu, onze, dotze i tretze anys per haver posat les urnes al servei de la ciutadania. Tot plegat dóna la mesura no només del grau de totalitarisme i d'incultura democràtica de l'Estat espanyol, també dóna la mesura de la seva insensibilitat cultural i planetària.

Calar foc expressament a un bosc és un crim que, a més de posar en perill la vida de les persones que es trobin circumstancialment a la vora, assassina els milers d'animals que hi viuen, mata la vida vegetal que el configura i destrueix, en definitiva, un patrimoni pulmonar de la humanitat. Tinguem en compte que si la condemna és inferior a dos anys, cosa molt probable si no s'és reincident, ni tan sols implica presó, ja que equipara l'incendi a una simple bretolada.

Tanmateix, una de les causes més comunes d'incendis és l'acció desaprensiva d'individus que fan foc en zones de risc per celebrar-hi un àpat o que llencen una cigarreta, ja sigui passejant o des d'un cotxe. Aquesta és una acció que no pot ser negligida, perquè té uns efectes devastadors que diuen molt poc en favor de l'espècie humana. No podrem dir-nos humans mentre continuem destruint l'hàbitat que ens ha donat la vida.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/150043.html

Copyright 2024 Cugat.cat